

svare en afgift, efter forslaget på 10 pct. Der sker herved en tilsidesættelse af det neutralitetsprincip, som efter Fællesraadets opfattelse må være grundlæggende for merværdiafgiften, hvilket også til stadighed er fremhævet som noget helt afgørende.

For en ordens skyld skal Fællesraadet præcisere, at hvor handlende sælger ibyttetagne varer til et højere beløb end det ved ibyttetagningen ansatte, skal der naturligvis betales merværdiafgift af merværdien, og Fællesraadet kan acceptere en regel om, at den handlende skal kunne dokumentere, til hvilken værdi han har modtaget de ibyttetagne genstande.

Ad § 14, stk. 3.

Ifølge denne bestemmelse skal pantebrev, der udstedes til hel eller delvis betaling for varer og afgiftspligtige ydelser, optages til deres pålydende værdi som modtaget betaling i den afgiftsperiode, i hvilken virksomheden modtager pantebrevet.

Bestemmelsen er ifølge bemærkningerne til ændringsforslaget medtaget særligt med henblik på håndværkerpantebrev, der jo ofte har en afdragsfrist på op til 25 år.

Fællesraadet henstiller, at der i loven optages en bestemmelse om, at pantebrev, såfremt de forfalder inden ét år fra udstedelsen, undtages fra pligten til at skulle medregnes fuldt ud ved modtagelsen. Dette vil i første række være påkrævet i forhold til høstpantebrev, der jo udstedes til sikkerhed og ikke til betaling.

Ad § 18.

Fællesraadet fastholder sit principielle synspunkt, at enhver udgift, der efter lovgivningen og almindelig anerkendt ligningspraksis har omkostningskarakter, bør kunne medregnes i den indgående afgift.

I særlig grad ønsker Fællesraadet at fremhæve det urimelige i, at man i en tid, hvor indkøbssteder, varelagre og salgssteder placeres i stadig større afstand fra hinanden, nægter de handlende ret til i overensstemmelse med skattepraksis at medregne en andel af anskaffelsessummen og driftsomkostninger for personkøretøjer til erhvervsdrift til den indgående afgift.

Ad § 19, stk. 7.

I skrivelse af 17. juni 1965 henstillede Fællesraadet, at der i loven indføjedes en bestemmelse om, at en virksomheds salgspris m. v. ved enhver prisangivelse skulle inkludere merværdiafgiften, medmindre salget sker til registreret virksomhed og angår en leverance, hvis afgift kan fratrækkes virksomhedens afgiftstilsvær.

Fællesraadet har bemærket finansministerens imødekommende holdning, jfr. beretningen af 28. september 1965, hvori udtales, at det for så vidt angår punktbeskattede varer er hensigten at søge en sådan bestemmelse optaget ved de tekniske ændringer i punktavgiftslovene, og at man for så vidt angår andre varer intet har at indvende mod indføjeelse af en bestemmelse som foreslået af Fællesraadet.

I lovforslaget af 7. december 1966 er herefter i overensstemmelse med beretning af 26. maj 1966 indsat § 19, stk. 7, og i denne forbindelse er udtalt følgende: „De fleste detailhandlere sælger overvejende til forbrugere, og for disse vil det være mest praktisk i alle prisangivelser at indbefatte afgiften. For virksomheder, der i væsentligt omfang sælger til andre virksomheder, vil en sådan indregning i prisen imidlertid besværliggøre faktureringen, da afgiften skal fremgå af fakturaerne“.

Hertil skal Fællesraadet bemærke, at man selvsagt må anerkende sondringen mellem butikshandlende og virksomheder, der sælger til andre virksomheder. Dette skulle imidlertid ikke kunne udelukke en klar regel, der foreskriver indregning af afgiften i prisen ved ethvert salg til endelig forbruger. § 19, stk. 7, foreskriver alene oplysning om, at en pris ikke indbefatter merværdiafgiften, men dette kan gøres på mange måder og kan give anledning til misforståelser og misbrug.

Fællesraadet henstiller derfor, at reglen formuleres således, at der ved enhver prisangivelse, hvor man gennem avertering, skiltning m. v. henvender sig direkte til den endelige forbruger, skal inkludere merværdiafgiften. Efter vor opfattelse må også forbrugerne være interesseret i, at der i konkurrencen og vareudbuddet kan foretages en sammenligning mellem relevante priser, jfr. også monopoltilsynets bestem-